

mende Distrikt at blive indlemmede. Der-til maa jeg svare, hvad jeg allerede har sagt, at Nabokommunerne vise ikke blot Tilbøjelighed, men ogsaa næsten Begærlighed efter at komme ind under Kjøbenhavn. Ærede Medlemmer, der have fulgt Forhandlingerne, ville vide, at det ikke blot gælder disse tre Distrikter, om hvilke der her er Tale, men at der er flere andre Distrikter, som ogsaa ønske at blive indlemmede i København ved denne Lejlighed; først Rødovre og saa Hvidovre, der er meget energisk i sit Forlangende om at blive tagen med ved denne Lejlighed. Man maa saaledes sikkert sige, at der fra Beboernes Side ikke er tilkendegivet nogen Uvilje imod at komme til at høre under Kjøbenhavn, men at Tilkendegivelsen fra Beboerne og da specielt fra Beboernes Repræsentanter i de forskellige Sogneraad ere af den Natur, at det høje Ting kan slaa sig til Ro ved dem. Det næste Spørgsmaal, Spørgsmaalet om, hvad der opnaas ved en saadan Indlemmelse, vedrører ikke dette Ting i saa høj Grad som Beboerne i de Distrikter, der have søgt Samarbejde med Kjøbenhavn. For Brøndshøjs Vedkommende skal jeg dertil i Korthed bemærke, at det synes at være umuligt for Kommunen at anbringe sin Spildevandsledning, saa at den risikerede slet ikke at faa sit Spildevandsafløb i Orden, medmindre den fik Forbindelse med sin Nabokommune. Men dertil kommer, hvad der naturligvis er af endnu større Vigtighed for Kommunen, de stigende Udgifter til Skolevæsenet, Udgifter, der ville vedblive at stige i overordentlig høj Grad, fordi Bebyggelsen tiltager saa særdeles stærkt derude. Alle disse Udgifter ere saa store, at de tynde næsten nforsvarligt paa Kommunens Budget. Dertil kommer for samtlige Distrikters Vedkommende Vanskeligheden ved under landkommunale Forhold at styre de store Distrikter med den stærke, hovedstadsagtige Bebyggelse, og Vanskeligheden ligger maa-ske ikke mindst i at finde Mænd, som ere villige til og skikkede til at overtage Hvervet som Beboernes Repræsentanter i Sogneraadet. Men denne Vanskelighed vil paa mange Omraader komme frem, jo længere Spørgsmaalet om Indlemmelsen bliver udsat. Det viser sig da ogsaa, at der har været Nød paa Færde i Brøndshøj, thi det er blevet oplyst, at Brøndshøj-Rødovre Sogneraad gennem Amsraadet er indgaaet til Indenrigsministeriet med et Andragende om et rentefrit Laan af Statskassen paa 200,000 Kr. og et aarligt Tilskud af 40,000

Kr., indtil de fik deres Skatteforhold omordnede; men at Sogneraadet saaledes mener at kunne forvente et aarligt Tilskud af Statskassen paa 40,000 Kr. foruden et ret betydeligt rentefrit Laan viser jo, at dets økonomiske Tilstand er af en Natur, som i Længden vil blive uholdbar.

Skulde jeg i Korthed berøre, hvad der for Københavns Vedkommende taler for Indlemmelsen, saa kan jeg henvide til de Bemærkninger, der ere fremkomne fra den meget ærede Minister. Der er for det første Hensynet til, at Bebyggelsens Art kan blive af en saadan Natur, at den tilfredsstiller Beboerne, at det er muligt et Sted at finde Grunde, paa hvilke der kan lægges et Villakvarter, et andet Sted at finde Grunde, hvor man kan lægge et Fabrikdistrikt, at man kan disponere over saadanne Pladser, at man kan skaffe tilstrækkelige Luftbælter i den hurtige og stærke Bebyggelse, og at man kan faa Medbestemmesret med Hensyn til Spørgsmaalet om Husenes Højde, Gadernes Bredde osv. i disse Distrikter, der faktisk bebos af Mennesker, hvis Interesser ere knyttede til Kjøbenhavn. Dertil kommer endnu et Hensyn, nemlig dette, at Københavns Kommune allerede i Øjeblikket er stillet saa uheldigt, at den ikke kan finde Plads paa sin egen Grund til store offentlige Institutioner. Skal der anlægges et nyt Kommunehospital, maa man gaa uden for Byens Grænse, skal man anlægge et nyt Vandværk, en ny Arbejdsanstalt osv., maa man ligeledes gaa uden for Byens Grænse. Bebyggelsen er saa stor herinde, at det i alt Fald vil være ganske overordentlig kostbart at føre de kommunale Institutioner frem til en saadan Fuldkommenhed, som Beboerne ønske, og som de ofre meget for at faa dem frem til. For det tredje er der det Hensyn, som den højtærede Minister saa meget stærkt pointerede, nemlig Retfærdighedshensynet. Man mener, at det er ubilligt, at Nabokommunerne skulle bære Byrderne til Fattigvæsen, Skolevæsen og en hel Del andre Forhold, som skyldes en Befolkning, hvis Interesser ere og blive kjøbenhavnske, en Befolkning, der lever i Kjøbenhavn og med Kjøbenhavn, men som kaster sine Byrder ud over Nabodistriktet. Forholdet mellem Areal og Indbyggerantal, saafremt de her foreliggende Lovforslag blive vedtagne, vil være det samme som i Midten af Aarhundredet. Ganske vist er det en betydelig Forøgelse af Arealet, som her er foreslaaet, og Forøgelsen af Befolkningen holder ikke Skridt dermed. Kjøbenhavn, der nu har 4,140 Tdr. Land,